

[Indenrigsministeren]

alministerens til indenrigsministerens ansvarsområde. Denne ændring blev gennemført for at samle ansvaret for landets sundhedspolitik på det centrale niveau. Enkelte opgaver på sygesikringsområdet, som det ligeledes har været tanken at overføre til indenrigsministeriet, er imidlertid henlagt direkte til sikringsstyrelsen efter loven. Disse opgaver tænkes nu overført med nærværende lovforslag.

Da det må anses for lige så vigtigt, at det samlede sundhedsvæsen kan koordineres bedre på det amtskommunale niveau, foreslås det for det andet at ophæve de bestemmelser i sygesikringsloven, der henlægger den umiddelbare forvaltning af sygesikringen til amtsrådets social- og sundhedsudvalg. Da den sociale styrelseslov indeholder en bestemmelse med tilsvarende indhold, foreslås også denne bestemmelse ændret.

Dette forslag skal ses i sammenhæng med det samtidig hermed fremsatte forslag til en ændring af sygehusloven, hvor der på tilsvarende måde foreslås en ophævelse af denne lovs udvalgmæssige binding til sygehusudvalget.

Disse ændringer vil fremover stille amtsrådene frit både med hensyn til, hvilke af de stående udvalg der skal varetage sygesikringsopgaver, og med hensyn til, hvilket udvalg der skal varetage sygehusopgaver. Amtsrådene vil således kunne vælge at lade begge sæt af sundhedsmæssige opgaver varetage af ét udvalg, men de vil også kunne vælge fortsat at lade social- og sundhedsudvalget og sygehusudvalget varetage de samme opgaver som i dag og fortsat lade hele koordinationen af de to områder foregå i § 23, stk. 2-udvalgene. Sidstnævnte udvalg vil ligeledes kunne varetage koordinationen af de nævnte opgaver med amtsrådets opgaver vedrørende de øvrige kommunale sundhedsordninger (hjemmesygepleje, sundhedspleje m.v.), i det omfang opgavefordelingen mellem de stående udvalg medfører behov herfor.

Endelig er det som et led i regeringens regelsanerings- og forenklingsarbejde foreslået at ophæve bestemmelsen om, at det er en betingelse for at yde tilskud fra den offentlige sygesikring til behandling hos fysioterapeut på klinik, at denne er godkendt af amtsrådet. Fysioterapeutklinikkerne stilles herved lige med klinikker for andet personale, der praktiserer for den offentlige sygesikring. Det

vil sige, at der fremover ikke vil blive stillet andre krav til klinikernes indretning end de almindelige regler for indretning af erhvervslokaler, arbejdsmiljø m.v.

Lovforslaget har på normal vis været sendt til høring hos de kommunale organisationer, Københavns og Frederiksberg kommuner og hos sygesikringens forhandlingsudvalg.

Disse udtalelser forelå ikke alle ved færdiggørelsen af lovforslaget, men vil blive eftersendt i forbindelse med lovforslagets udvalgsbehandling.

Indenrigsministeren (Britta Schall Holberg):

Jeg skal tillade mig for det høje folketing at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af lov om lægemidler. (Kliniske afprøvninger af lægemidler m.v.).

(Lovforslag nr. L 62).

Lovforslaget indeholder nogle forslag til ændringer af lov om lægemidler, som først og fremmest tager sigte på at lette og forenkle administrationen af loven på en række områder, herunder at fjerne nogle administrative uhensigtsmæssigheder for medicinindustrien.

Med lægemiddeloven gennemførtes som noget nyt regler om anmeldelse af kliniske afprøvninger af lægemidler. Der er her tale om de forsøg, der gennemføres for at vurdere et lægemiddels virkninger, herunder bivirkninger, ved behandling af dyr og mennesker. Oftest gennemføres forsøgene med henblik på registrering af det pågældende lægemiddel. Erfaringerne med loven i den forløbne periode har vist, at de nye regler er unødigt komplicerede og ikke på alle punkter konsekvente. Lovforslaget søger at rette op på disse forhold, samtidig med at lægemiddelovens principper for gennemførelse af kliniske afprøvninger fastholdes.

Det er endvidere hensigten at søge patient-sikkerheden øget ved at præcisere sundhedsstyrelsens adgang til at udsætte eller forhindre kliniske forsøg, hvilket eksempelvis kan komme på tale, hvis forsøgene må formodes at ville medføre alvorlige bivirkninger for patienterne, eller hvis forsøgene ikke er tilrettelagt i overensstemmelse med anerkendte lægeetiske principper.

[Indenrigsministeren]

Endvidere søges loven gjort mere overskuelig ved at samle alle regler om lægemiddeludlevering, i tilfælde hvor tilladelse fra sundhedsstyrelsen er påkrævet, i ét kapitel.

Endelig foreslås bestemmelserne om reklamer for lægemidler over for læger og andre medicinalpersoner på et enkelt punkt liberaliseret og tydeliggjort, således at der ved reklamer for kombinationspræparater alene skal gives tydelig oplysning om fællesnavne for samtlige virksomme bestanddele i lægemidlet. Efter den gældende regel skal fællesnavnene angives med samme typer og på lige så fremtrædende måde som lægemidlets eventuelle særnavn.

Med disse ord skal jeg anbefale lovforslaget til det høje tings velvillige behandling.

Socialministeren (Palle Simonsen):

Hermed tillader jeg mig for folketinget at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af lov om social bistand. (Sikring af kontanthjælpsbeløbet efter § 43, stk. 1, og præcisering af hjælp til boligudgifter efter § 43, stk. 3).

(Lovforslag nr. L 63).

Ved lov nr. 620 af 8. december 1982 blev der gennemført nogle ændringer af bistandslovens kontanthjælpsafsnit, hvorved det bl.a. blev fastsat, at forbigående kontanthjælp i medfør af § 37, stk. 1-3, som hovedregel skal reduceres til niveauet efter § 43, når der er ydet hjælp i en sammenhængende periode på 9 måneder. Da det er regeringens opfattelse, at reglerne om hjælpens størrelse efter denne bestemmelse har været administreret for restriktivt i visse tilfælde, foreslås der foretaget nogle justeringer i lovteksten, hvorved det sikres, at hjælpen ydes i overensstemmelse med, hvad der var tilsigtet med lovændringen i 1982.

Det foreslås således, at personer, der modtager kontanthjælp, skal have rådighed over et beløb, der mindst svarer til hjælpen til underhold m.v. efter § 43, stk. 1, 1. pkt., forudsat at de pågældende før den såkaldte sociale begivenhed havde et levestandardniveau over eller svarende til niveauet for denne hjælp. Det må dog samtidig kræves, at de pågældendes rimelige faste udgifter er så store, at de sammenlagt med underholdsbeløbet i § 37, stk. 2, 1. pkt., også mindst kommer op på højde med beløbet i § 43, stk. 1, 1. pkt.

Forslaget vil således medføre, at personer, der ansøger om kontanthjælp, og som hidtil har haft indtægter, der ikke har været under de beløb, der er angivet i § 43, stk. 1, 1. pkt., i fremtiden vil have sikkerhed for, at kontanthjælpen mindst vil udgøre ét af disse beløb – afhængigt af, om der er tale om hjælp til enlige eller ægtefæller – hvis de rimelige faste udgifter er af en vis størrelse. I så fald vil hverken hjælpen efter § 37, stk. 2, eller hjælpen efter § 43 kunne reduceres under § 43, stk. 1-niveauet på grund af forventninger om udgifter til daginstitution, transport m.v., når pågældende igen kommer i arbejde.

Det foreslås endvidere, at personer, som modtager hjælp efter § 37, stk. 4, jfr. § 43 – den såkaldte 9 måneders regel – eller efter § 43, skal have supplerende hjælp til de boligudgifter, der overstiger 25 pct. af hjælpen efter § 43, stk. 1.

Det skal påpeges, at den foreslåede 25 pct.-grænse skal gælde for såvel enlige som ægtepar. Jeg er orienteret om, at en del socialudvalg i praksis anvender en højere procentsats for enlige ud fra den betragtning, at hjælpen efter § 43, stk. 1, er forholdsvis højere for enlige end for ægtepar.

Jeg mener ikke, det er hensigtsmæssigt at anvende sådanne forskellige procentsatser, da de forskellige beløb for henholdsvis enlige og ægtefæller i § 43, stk. 1, skyldes hensynet til, at den enliges husholdningsudgifter typisk vil være højere end udgifterne pr. person i en husholdning med flere personer.

Med hensyn til forskellen mellem hjælpen før og efter udløbet af 9 måneders perioden kan jeg nævne, at hjælpen efter § 37, stk. 2, i princippet retter sig mod den enkelte ansøgers aktuelle udgifter, hvorimod hjælpen efter § 37, stk. 4, jfr. § 43, er uspecificeret, således at der ikke er mulighed for at individualisere de enkelte udgiftsposter.

Det følger endvidere af bistandslovens § 41, at modtageren af hjælp efter § 37, stk. 2, i løbet af kortere tid skal tilskyndes til at nedbringe sine faste udgifter til et hensigtsmæssigt niveau. Man kan således sige, at der ved denne udjævning af udgifterne i løbet af 9 måneders perioden forsøges skabt en glidende overgang til det tidspunkt, da hjælpen skifter fra at være øremærket til at blive uspecificeret.

Jeg skal i øvrigt bemærke, at reglerne om hjælp til rimelige *enkeltudgifter* er fuldstæn-